

QUO VADIS - ROMÂNIA

„Quo vadis” (unde mergi, într-o traducere aproximativă) este titlul unui roman istoric conceput de către Henryk Sienkiewicz, primind premiul Nobel pentru literatură în anul 1905; publicat pentru prima oară în „Gazeta Polska” în luna martie 1895.

Tema biblică este arhicunoscută. Sfântul Petru o adresează lui Iisus Cristos, pe care îl întâlnește atunci când pleacă spre Roma, întemeind mai târziu lăcașul sfânt al Vaticanului. Acest roman fluviu descrie pe larg persecuțiile și, în final, sacrificiile creștinilor care promovau și propagau noua religie în Imperiul Roman sub crudul Nero.

Academicianul Dinu C. Giurescu, într-unul dintre interviurile sale: „Încotro ne îndreptăm, Doamne?”, arăta: „O țară poate fi prinsă spre destrămare pe mai multe căi: economic, prin acapararea instituțiilor statului de grupuri de interese, prin dezorganizarea învățământului, distrugerea sistemului public de sănătate și pierderea celui propriu de asigurări, cât și prin «conlucrarea acestor factori»”.

După derularea „ocupării” României pe toate planurile, evident, cu complicitatea românașilor care ne-au condus și ne conduc, concluzionează: „Vom merge în continuare spre destrămare sau, dimpotrivă, spre o redresare – deocamdată greu de întrevăzut. Încotro ne îndreptăm Doamne?”. Ca o concluzie de final a celui care, ca adevărat român, a avut mult de suferit.

După Decembrie 1989, am asistat la distrugerea a peste 90% din industria României, privatizarea (vânzarea) rezervelor minerale ale țării pe mai nimic, la fel cele energetice, sistemul bancar ocupat de filialele obediente față de banca mamă, din afara țării, ocupând peste 90% din capitalul românesc, îndatorarea țării pe generații pe mai departe, ștergerea treptată a apartenenței la națiunea română, degradarea sistemului de sănătate, și multe altele. Cele de mai sus nu au fost sub nici o formă gestionate corect de niciun partid politic de la noi din '90 încoace. De ce? Sunt o sumedenie de explicații care, deși cunoscute de vârfurile exegeților români, nici unul, nici o grupare din oricare zonă – GUVR, Masoni, foști lucrători ai intelligentului și mulți alții a căror listă este foarte lungă au lăsat ca această țară să fie condusă de sfertodocți, penali, mancurți politici, oferind spre extern cel mai adesea o imagine grotescă. România nu a fost mare în perioada interbelică, dodoloață, cum ne răsăfătau unii politicieni, mângâindu-ne vanitatea, ci a fost mare prin calitatea oamenilor pe care îi producea.

Deopotrivă, cei din zona muncii manuale dar și din sfera științei, învățământului, cercetării, medicinei și altele și, în fine, din zona politicului.

Cei din urmă au avut perseverența și patriotismul necesar ca această țară să prospere. Și a venit comunismul, care a segmentat brutal un parcurs, cu greutățile inerente după al Doilea Război Mondial, care ar fi așezat țara noastră pe harta marilor jucători europeni. Asta e, nu a fost să fie! Reflexele comuniste sunt acum prezente în toate ungherele vieții cotidiene. „Acum, România nici îngerii nu mai pot să o salveze”, rostea, ca retorică, un analist politic. Și atunci spre ce ne îndreptăm, care ar fi țintele de viitor care să mai dezmoștească românul de rând aflat de foarte mult timp într-un fel de somn al rațiunii lui?

Francesco Goya a lăsat posterității celebra frază „Somnul rațiunii naște monștri”; pictorul a rostit-o atunci când unul din modelele sale i-a apărut cu burta la gură, înjurându-l că nu se recunoaște în opera lui. Această maximă a fost apoi „filtrată” de filosofi, căpătând valoare de adevăr absolut; că în creierul oricărui spălat mental pot rezulta reflecții care să conducă la monstruoziități. Secolul XX și actual par a consfinți pe deplin această maximă care, inițial, avea un cu totul alt sens. Să-l lasăm în pace pe Goya și să ne îndreptăm spre Gâgă al nostru autohton, în bancuri este Bulă, iar în domeniul manufacturier este Dorel, cel care pe ce pune mâna distuge tot. Ce face Dorel al nostru cu bogățiile țării? Le dă la alții pe nimic. De ce ne urăsc cei dimprejurul țării? Nu pe noi, românii, ca atare, ci pe faptul că stăm cu burta pe „aur” pe care nu îl valorificăm să le dăm și celorlalți ceva, vreun os de ros. Ungurii vor să „protejeze” Roșia Montană pentru un viitor oarecare, când printr-o vulnerabilitate a sortii ar putea câștiga ceva teritorii din Transilvania, sârbii – să fie închise minele din Banat, chiar și Herculane să rămână o ruină; sub ei ar căpăta o cu totul altă valoare, așa cum pe

malul lor al Dunării se regăsește o altă prosperitate. Chiar bulgarii ne dau o lecție de management al turismului de la Marea Neagră față de răpciugoasele stațiuni de la noi, care nu mai au strălucirea din perioada comunistă, și chiar în domeniul piscicol derobându-se de eticheta de producători de castraveți.

Exemplele ar putea continua pe toate palierele: industrie, servicii, turism, investiții în infrastructură, sănătate etc, la toate capitolele fiind noi, ca țară, corigenți. Așa ne îmbia să fim și unul dintre foștii noștri președinți, că el a fost cam mediocru ca „școler” și nu recomanda ca elevii să fie prea sânguincioși ci mai degrabă să se descurce în viață. Este sigur că nu a citit măcar în treacăt (whisky-ul, bată-l vina) „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie”, care i-a transmis acestuia din urmă (nouă, de azi, cu prisosință) principii de guvernare a statului, principii morale de educare a tineretului, îmbunătățirea spirituală a celor ce vor urma și multe altele, lucrarea în cauză fiind redactată între anii 1519-1521. Îmi pun o întrebare, așa, ca pentru mine, oare pe care dintre conducătorii din acești aproape treizeci de ani de democrație (spun ei) l-am putea cita că a lăsat un asemenea monument de învățături care să parcurgă secolele? Poate Ion Iliescu, primul emanat al așa zisei Revoluții, în cartea „Fragmente din viață și istorie trăită”. În afara unei ample biografii și a participării sale la edificarea S.S.M.D (Societatea Socialistă Multilateral dezvoltată și Înaintarea României spre Comunism), în rest nu a lăsat posterității decât minciună, o degringoladă generalizată, destrămarea unor relații economice și sociale care nu aveau nicio legătură cu comunismul, al cărui fruntaș a fost ani de-a rândul.

Poate într-o altă carte a sa ne-am putea lămuri asupra direcțiilor gândite de acest malefic personaj, în urma căreia să regăsim grădina Edenului, „Revoluție și Reformă”, unde un ziarist, în care credeam sincer, i-a făcut o elogioasă prezentare (rușine lui!). Aproape întreaga carte este o făcătură menită să justifice lovitură de stat din decembrie 1989. Oare Primul Ministru de după Revoluție ne-a lăsat ceva pentru posteritate? Doar fosta lui soție a publicat o carte cu secretele căsniciei cu el, sub titlul „Prețul Libertății”. În rest, cel mai de sus, parcă de nicăieri, prin aprilie 1990 a urcat paritatea Leu/Dolar de la 21/35lei la 65de lei/\$.

Rezultanta a fost una devastatoare pentru exporturile românești, care au crescut ca preț de aproape trei ori, desăvârșit necompetitive și doar din condei. Ce gângurește din când în când la unele posturi TV sunt doar vorbe fără sens. În panoplia postdecembristă oare ce a mai rămas? Silviu Brucan, acel încornorat dușman al românilor, care behăia că României îi vor trebui peste douăzeci de ani să se înscrie în rândul democrațiilor autentice.

Delicat vorbind, un fel de rebut istoric, sau de ce nu, un criminal intelectual care nu merită niciun fel de considerație pe mai departe. Din perioada acelor ani s-au succedat la putere sute de personaje care, în majoritatea lor, merită din plin tot disprețul nostru. Au distrus aproape tot spre a-si asigura lor și urmașilor lor, poate pe sute de ani, o nemeritată și hoțească bunăstare; cu bună-știință. Un chibiț de pe margine, că eminențele din actualele partide nu gândesc așa ceva, ar putea pune, firesc, întrebarea; bine, bine, hai să lăsăm flecăreala și să vedem ce trebuie făcut! Că profeți mincinoși, țuțări, cârtitori de ocazie, trădători, ochitori și multe alte specii subumane sunt aproape peste tot. Avem în prezent, rezultat al miilor de acte normative, aproape tot sistemul juridic și administrativ ca să funcționăm ca o țară performantă. Actualele încrâncenări politice fără relevanță, în planul

dezvoltării de durată a țării noastre un cap de pod ar fi planificarea. Nu cea care să acționeze în zona politicului, a destabilizării structurilor economice, sociale și, mai departe, în toate cotloanele vieții noastre cotidiene. Toate țările serioase au ministere care asigură o planificare pentru perioade variabile de timp a întregii lor structuri economice și sociale.

În egală măsură, în special cele din Estul Europei au un fel de Proiecte de țară. Noi nu avem așa ceva, dar măcar pot fi sugerate câteva; nu „cartea de telefon” a actualei guvernări.

Se impun câteva exemplificări:

- Programul energetic național gândit pe zece ani; cu subdiviziuni pe tipuri de energii. Directiva principală, măcar ca propagandă, nu cea din anii '50, electrificarea întregii României, ci asigurarea independenței totale astfel încât costurile suportate de români să reprezinte jumătate din media UE. Pe ce motiv? Că avem sau vom crea în scurt timp întreaga infrastructură performantă prin care să se realizeze acest ideal. Redevențele și profiturile suplimentare din exporturi vor reduce datoria externă a țării noastre cu peste treizeci la sută, de exemplu.

- Programul de combatere a influențelor atmosferice nefaste din cauza încălzirii globale, în domeniul agriculturii, prin reluarea inițiativelor ante '90, ca șase milioane de hectare să fie irigate, iar serele să fie stimulate spre a se extinde până la 500.000 de hectare.

- Programul de revigorare a capacităților care produc minerale necesare industriilor de vârf: aur, molibden, wolfram, seleniu etc, că subsolul nostru gălăie de elemente rare ale lui Mendeleev.

- Programul de stimulare a turismului, în special al celui balnear, greșit pe tradițiile specifice țării noastre etc, nu târgurile de doi bani în care fiscalitatea se apropie de zero. Fără a detalia ori a dezvolta aceste inițiative pe cel puțin douăsprezece ținte, va urma obligatoriu un stadiu scurt de legiferare, fiind aplicate de îndată.

Alte obiective: dezvoltarea și diversificarea industriilor de apărare, revigorarea construcțiilor de nave civile/militare, crearea de centre de cercetare pentru industriile cheie în parteneriat cu companiile private etc.

Legea P.P.P - Parteneriat Public Privat, ce zace prin sertarele parlamentarilor noștri de pe vremea lui Tăriceanu ca Prim Ministru, fugărită de Boc spre Ponta, care s-a derobat către următorii Prim-Miniștri și care acum este pe deplin aplicată fără să existe.

Eminescu: „... alungați turma acestor netrebnici care nu muncesc nimic și nu au nimic și vor să trăiască ca oamenii cei mai bogați, nu știu nimic și vreau să vă învețe copiii pe sine și voiesc să vă economisească pe voi”.

Hai, care are curajul să o treacă prin Parlament spre a produce ceva locuri de muncă și punțintică bunăstare? Nu! Categorie nu! Ea nu aduce șpagă și de aceea este de neacceptat. Amin! Cele de mai sus ar da un sens existenței cotidiene, pentru tineri - o speranță de viitor, iar pentru economie - o soliditate mult așteptată și nu în ultimul rând o recredibilizare a clasei politice. De ce nu am putea avea un asemenea parcurs? Este, deocamdată, o întrebare fără un răspuns imediat. Și atunci încotro ne îndreptăm, ca țară, se înțelege?

Către un viitor ce lasă loc, la prima vedere, spre două direcții cel puțin: o țară impredictibilă și nefuncțională în asamblul democrațiilor europene, iar pe plan intern tot pe două componente: crearea de falii sociale antagonice, actanții extrăgându-și esența din media, și o altă rezultată a celor de mai sus, și anume o liofilizare a societății românești. Această ultimă noțiune (tradusă în termeni politici) are ca reflex păstrarea un timp mai îndelungat, într-o suspensie păguboasă, a unei structuri toxice ce se va dovedi pe parcurs că a produs doar rău țării.

Avem un anumit sentiment de etnocentrism, că noi am fi cumva prin corifeii națiunii române, buricul pământului. Iar acest presupus parcurs ne leagă, de fapt ne încorsetează într-un fel de chingi ideologice din care nu mai putem ieși, iar cei ce încearcă să iasă din acest „cerclos” sunt condamnați spre a nu fi recunoscuți ca adevărați români. În prezent, mulți, foarte mulți înoată într-o mocirlă spre a supraviețui. Cu burta goală nu pot gândi și reacționa pe măsură.

Stalin a înfometat milioane de ucraineni și astfel i-a supus mental poate pentru vecie. În România există 8.400 de preoți, iar mare parte din ei au fost „prinși în plasa” întinsă de partidul actual într-o perfidă propagandă că familia tradițională ar fi lovită permanent, de către cine? De forțe exterioare

ce încercă să ne inoculeze alte valori.

Referendumul pentru familie a deturnat atenția populației de la adevăratele probleme care frământă societatea românească.

Este fluturată în media actuală asemănarea realităților de la noi ca făcând parte dintr-o societate distopică. Aceasta se caracterizează printr-o conducere autoritară, de o presiune sau de control social, dimensiuni de strategie: stratificare socială, stat națiune condus de o elită, o propagandă pe potrivă, o figură centrală, nedefinită, dar cvasiprezentă, care se află în fruntea statului, o frică generalizată și/sau dezgust față de lumea exterioară, un sistem de justiție bazat pe frică, construirea unei societăți ficționare și multe alte elemente devorator statale. Poate că ne aflăm în această situație și încă nu știm.

Referendumul în sine este un exercițiu democratic, într-o societate democratică, în care cetățenii săi sunt invitați să se exprime asupra unor probleme majore în care clasa politică nu are căderea să hotărască și atunci lasă poporului această alegere. Au fost la noi două referendumuri: atunci când a fost suspendat fostul Președinte Traian Băsescu și unul care să hotărască schimbarea în trunchiul Constituției, a reprezentării în Parlament a nu mai mult de 300 de aleși. Cel de mai sus a fost pus în drepturi de către noi toți (sau aproape), cea cu reprezentativitatea a rămas suspendată pentru un viitor nepredictibil.

Referendumul actual l-a pus într-o situație delicată pe Întai Stătătorul Bisericii Ortodoxe Române, care este perceput că a intrat într-un vârtej politic unde nu avea ce căuta. Referendumul a avut un obiectiv neclar ca mesaj, astfel că s-au prezentat la vot doar ceva peste 20%, mult sub pragul modificat, acela fiind de 30%. Au pierdut organizatorii, care nu au avut capacitatea de a convinge electoratul de necesitatea acestui demers care, în treacăt fie spus, a costat societatea românească peste 40 milioane de euro. Cine răspunde pentru ei?

Scump, coane, foarte scump, și pentru care motiv? Noi, ca țară ortodoxă așezată pe aceste meleaguri, cu Sfântul Andrei care ne-a creștinat cu aproape două mii de ani în urmă suntem conservatori pe această temă. Dar altceva ne frământă, și anume că o treime din fondurile U.E. pierdute aparțin României, așa se explică furia comisarului Corina Crețu adresată Guvernului României, că acesta este incapabil să cheltuiască respectivii bani. Evident că „furia” poate avea și alte cauze. Eșecurile actualei guvernări se regăsesc pe aproape toate dimensiunile noastre cotidiene. Dar oare noi, ca români, merităm aceste convulsii politicoeconomico-sociale?

Prin anii '50, spre sfârșitul vieții lui active, Camil Petrescu se spune că a compus o poezie, care se numește „Zeflemeaua”, cu un motto - „Românii e deștepți”.

Când va veni sfârșitul lumii

Românii nu vor fi atenți

Iisus a spus „Talita Kumi”

Dar nu pentru inconstienți.

Și pe acest ton se derulează o întreagă miștocăreală adresată românilor. Eu și alții ca mine categoric nu ne regăsim în această poezie-pamflet care, în treacăt fie spus, nu sunt sigur că aparține autorului, dar circulă pe internet.

Chiar dacă prin conținutul ei are un caracter de abandon național, ca fiind o atitudine de frondă în acele timpuri de proletcultism, pare că în prezent se pliază perfect pe actualele racile ale societății românești. Din această succulentă pledoarie, mai degrabă negativă, cam ce direcții de viitor, măcar mental, ne-am putea alege. Nu ca metafore, ca exemple sterpe bune doar pentru pensionari ca mine de exemplu, ci pentru trunchiul verde al societății românești. Nu mai îndemnați să plece pruncii, vlăstarele, tinerii imberbi, frumoasele noastre domnițe peste hotare, dezrădăcinându-se pentru vecie de seva pământului românesc.

Clasa politică, familia, școala, societatea civilă în asamblul lor sunt responsabile pentru acest diluviu uman, unic pe planeta Pământ, care se revarsă pe toate meridianele; ba se pregătesc să plece spre Marte numai cu bilet de dus. Spre ce ne îndreptăm? Personal, cred că spre progres și civilizație, cei din interiorul țării nu îi mai suportă pe actualii conducători iar cei din exterior nu numai că ne dau lecții ori încearcă să ne sancționeze pe noi ca țară, dar ne oferă și soluții pe care deocamdată cei din

vârful puterii le refuză.

Putem deveni o forță regională dar, pe moment, cei ce i-am ales (eu nu!) au alte preocupări, împrôscând spațiul public cu știutele lor probleme personale.

Așa că, hai la lupta cea mare!

Proastă idee, varianta corectă ar fi hai să dăm mână cu mână cei cu inima română. Spre ce ne îndreptăm? Spre a răspunde îndemnului din titlu?

Putem spera spre o bunăstare generală, că acum, preponderent femeile trecute de a doua tinerețe și numai ele se îndreaptă spre moaștele sfinților noștri ocrotitori. Aceasta ar fi ultima redută de apărare a conștiinței naționale.

Sau poate un strigăt de deznădejde a ultimei suflări pământești a lui Iisus: „Eli, Eli Lama Sabachthani”, poate și prevestind un viitor mai bun pentru nația română, ca presupusă grădină a Maicii Domnului.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

0%

User Rating: Be the first one !

